

[Axel Kristensen.]

ikke kører. Man har opført bygninger til store værdier; men når de ikke kan bruges til netop det, de er bygget til, er de meget lidt værd. Det vil sige, at aktionærerne absolut ikke har den mulighed at likvidere, for så får de slet ikke noget ud af deres aktier.

Det ærede medlem hr. Aksel Larsen fremhæver, at enkelte aktieselskaber giver større udbytte end de anførte procenter, og det er jo klart; men der er også en masse, der giver mindre. I gennemsnit var udbyttet af aktier 7,7 pct. i 1955, og det er et lavt udbytte. De høje kurser er i høj grad udtryk for, at folk er bange for øget inflation og derfor forsøger at anbringe deres penge sådan, at de i nogen måde kan sikre sig. Den dag befolkningen fik tillid til, at udviklingen var sund, er jeg sikker på, at mange kurser ikke ville stå så højt, som de står i dag, da kurserne slet ikke svarer til det udbytte, der gives.

Aksel Larsen: Fra det ærede medlem hr. Axel Kristensen sluttede, og til jeg nu begynder, har jeg naturligvis ikke kunnet undersøge, hvorledes det gik med kursudviklingen i den tid, venstre og de konservative havde regeringsmagten. Jeg mener, dog at kunne huske, at gennemgående steg kurserne også i den tid. Vi har hørt meget om den velsignelsesrige økonomiske politik, den venstre-konservative regering i sin tid førte, men hvis den virkelig ikke har været mere velsignelsesrig, end at aktiekurserne steg — og hvis det er, som det ærede medlem hr. Axel Kristensen siger, at de kun stiger, fordi folk ikke har tillid til pengevæsenet — har han fældet en ret hård dom over sit eget partis regeringsperiode.

Må jeg, medens jeg beskæftiger mig med det ærede medlem hr. Axel Kristensen, sige, at aktiekapitalen i 1955 er større, end den var 5 år tidligere, og hvis man ser på, hvad der udbetales i samlet aktieudbytte, må man naturligvis sammenligne med aktiekapitalens størrelse i 1950 og i 1955. Men hvis man skal have et rigtigt billede, må man imidlertid også se på, hvorledes aktieudvidelsen er sket, på hvilke vilkår og til hvilke kurser de gamle aktionærer har fået aktierne, eventuelt som friaktier. Kun på den måde kan man få det rigtige billede

frem. Det ærede medlem hr. Axel Kristensen går stærkt i rette med andre, hvis de ikke bruger statistik på den måde, som efter det ærede medlems mening er den rigtige. Det har han ret til, men så må han erkende, at hvis man opererer med statistik, som det ærede medlem gør, må man også se på, på hvilke vilkår udvidelserne af aktiekapitalen sker, og hvad de gamle aktionærer har fået ved aktieudvidelserne. Kun derigennem kan man i virkeligheden bedømme, hvad de har fået i udbytte på den ene eller den anden måde.

Det ærede medlem hævder, at ganske vist er aktieselskabernes egenkapital steget, men at denne stigning faktisk er værdiløs for aktionærerne, for afkastningen sluges af lønstigninger, og derfor gives der gennemsnitlig kun 3,3 pct. i udbytte af aktieselskabernes egenkapital.

Jeg tror ikke, det ærede medlems beregning er rigtig, og jeg henviser igen til børskurserne, som jeg før har berørt. Jeg er opmærksom på, at jeg tidligere har overset noget i et bilag til betænkningen. Der står her, at aktiekursindeksen var 126 i 1950 og 158 i januar-november 1956. Det er altså den gennemsnitlige stigning i aktiekurserne, og den tyder på, at de, der køber aktier eller ejer aktier, i høj grad er opmærksomme på den forøgelse af deres værdier, der sker ved væksten i selskabernes egenkapital — og dermed af chancerne for sikret udbytte i fremtiden — så jeg synes, dette modsiger, hvad det ærede medlem hr. Axel Kristensen hævdede.

Det ærede medlem har misforstået mig på et punkt. Jeg ved godt, at jeg brugte det udtryk, at hvis et aktieselskab ville likvidere, så ville de realværdier, det ejer, eller selskabets egenkapital, stå til aktionærernes rådighed; men jeg har ikke dermed villet sige, at man skulle slagte industriforetaget, banken eller skibsfartsaktieselskabet. Hvis det nu f. eks. var et bomulds-spinderi, forestiller jeg mig ikke, at man skulle bryde fabrikken ned og sælge murstenene stykvis, brække maskinerne fra hinanden og sælge dem som brugte maskindele eller som gammelt jern. Jeg kunne tænke mig, at man solgte hele bomulds-spinderiet; i så fald kunne det dog være, man kunne få nogen til at give det for det, som det var bogført til. Vi ved jo, at den